

■ **Хоробрі серця**

Як польський лікар допомагав витягувати поранених на Київщині



Дзенькуєм бардзо, пане Павле Ноховіч!
с. 12

Бородянка

■ **Фотозвинувачення**



КРАМАТОРСЬК

Тепер символами Краматорська на Донеччині стали ці закривавлені дитяча коляска та іграшка: під час рашистського обстрілу ракетами «Точка-У» місцевого залізничного вокзалу 8 квітня загинуло 57 осіб, серед них – 5 дітей, ще 114 важко поранені, багато з них залишилися без рук і ніг...

А в Бородянці під Києвом путінські нелюди розстріляли не тільки будинки і мирних жителів, а й навіть пам'ятник Тарасові Шевченку...

РИДАЄ БОГ: за Бучу, Ірпінь, Краматорськ і розстріляного Шевченка

Петро МАГА,
актор, поет-пісняр, один із телеведучих програми «Шустер LIVE»

*Схилилися знамена і вітрила,
Розгубленість в обличчях і серцях,
І вся планета ніби заніміла
І пробує повірити в цей жах.*

*Ридає Бог на вічному престолі,
Не бачили давно на небесах
Прострелені потилиці і долі,
І свастики на зламаних тілах.*

*Хоча, напевно, долітав до неба
Старечий стогін і дитячий плач,
Дівочий божевільний крик «Не треба!»
І регіт орків із смердючих пащ...*

*Маленька Буча стала, як безодня,
Згорів під танком тихий світлий рай...
Гуляй, Іван, нам можна все сьогодні,
Хабаровськ і Іваново, гуляй!*

Столітні сосни хмарами накрило,

*Та поливав свинець замість води,
І полягали люди у могилу,
І вкрилися землею назавжди.*

*Летять у далечинь небесні сотні,
Вже без турбот, без болю і без крил,
Над ямою тремтить дідусь самотній,
Шукає рідних серед сотень тіл.*

*За краще місце б'ються репортери,
І роблять фото в різних кольорах,*

« **Ми ж говорили... ні, ми всі кричали,
А ви не чули. Жрїть, панове,
жрїть!** »

*Всі видання, всі світові етери
На рейтинги помножать чорний жах...*

*Барвиста земле, чом ти замовчала?
Чом над світами тиша аж дзвенить?
Ми ж говорили... ні, ми всі кричали,
А ви не чули. Жрїть, панове, жрїть!*

*Заклейте писок стрічкою із газу,
Готуйтеся до наступної зими*

*І слухайте, як рашенська зараза
Вам завтра скаже: «Це були не ми...»*

*...Ми атакуєм виключно любов'ю,
Хіба ми брали участь у війні?
Ми сіяли добро у Придністров'ї,
У Грузії, в Донбасі і Чечні».*

*Це вже було. І з нами, і не з нами.
І це, на жаль, триває сотні літ...
Для всього світу Буча – це екзамен:
Чи має право жити білий світ?!!*

*Якщо у ньому здохла справедливість,
Якщо свободу продають, як крам,
Хай буде він, як з постера, красивим,
Навіщо світ такий потрібен нам?!!*

*А виродків ми точно відшукаєм,
Гвалтівників, убивць і паліїв,
В Іванові, в Хабаровському краї,
Як треба, то дістанем з-під землі.*

*Щоб згинув рід ваш сатанинський, сучий,
Щоб, як один, вожді перевелись,
Лише тоді всміхнеться наша Буча,
І спробує зажити, як колись...*

■ Спеціальний репортаж



Волонтери Віталій Нагорняк і Андрій Лебезун мали за честь сфотографуватися з директором Берестечківського народного історичного музею Олегом Дергаєм (другий зліва), його бойовими побратимами Андрієм Куралесовим із Луцька й Василем Паскіним із Калуша.



На передовій зустрілися юність із зрілістю: горохівчани Богдан Колібка й Ігор Дашкевич.

Директор Берестечківського музею упіймав на фронті диверсанта

А також передав через нашу журналістку історичні трофеї на Волинь

Цими днями із найгарячіших місць України повернулися два волонтерські екіпажі волинян: координатор волонтерського центру в Горохові Віталій Гладун і Микола Прокопчук, житель села Борочиче Мар'янівської ТГ — зі столиці, Віталій Нагорняк і Андрій Лебезун, що теж є представниками Горохівської громадської організації «Спілка учасників АТО «Щит», які разом із журналісткою «Волинь» здолали більше 3000 кілометрів у Донецьку й Миколаївську області

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

«ДІД» НЕ ПЕРЕСТАЄ ВОЮВАТИ В ТИЛУ

... Чергова повітряна тривога застала нас на Дніпропетровщині, а вже через хвилину сорок минаємо вибоїни від снаряду на віадуці. З тієї хвилини частіше дивилася в небо з острахом.

У Павлограді, в музеї війни «У Діда», знайомимося з учасником АТО/ООС легендарної відваги з позивним Дід. Цей унікальний українець — Андрій Токарев — кілька років тому зумів утекти з полону окупантів. Передачі бійцям із Волині він підрядився доставити у Бахмут.

У кімнаті свого часу зібрав багато експонатів воєн XX і XXI століть. Привіз із пекельного Донбасу речі з розбомблених дитячих будинків і вишиванки з різних регіонів України. На подвір'ї на чільному місці — меморіал загиблим захисникам України, техніка, підбита на бойових позиціях. Остеронь — шедевр, призначений викликати ненависть і усмішку: пам'ятник Путіну з його народним назвиськом «х@йло».

Робимо світлина на згадку під усмішку господаря та його цілком серйозні слова: «Тих, хто спілкується й фотографується зі мною, сепари можуть розстріляти».

«ГРАДАМИ» НАКРИЛИ МИРНЕ СЕЛО

У невеликому госпіталі неподалік Донецька персонал роздівлявся медичні ноші, ліки від луцьких волонтерів, а ми під свист ракет знайомилися із санінструктором Олегом, 18-річною фармацевткою Анею і її колегою Андрієм. Напередодні орки накрили поселення фосфорними снарядами. Три з них приземлилися біля госпіталю: один — біля Ані й двох її колег-подруг, але відбився від бордюру, зрекшетив за дорогу й загрозливо застиг, ніби «передумав» накоїти смертей.

Затим волонтерів вдячно зустріли медики Покровської лікарні, згодом уже наші друзі, позиції яких знаходяться менш як за 20 кілометрів від фронтової передової. Марино, Юлю, Михайле, Тарасе!.. Орки хочуть взяти вас у кільце — напередодні окупанти накрили сусіднє мирне село «Градами». Вцілили нелюди у центр поселення. Та ви, неймовірно скромні герої, запевнили нас, що ні на крок не збираєтеся відступати від лінії оборони.

Віддали замовлене й смаколики від господинь із Горохівської й Мар'янівської ТГ захисникам Вугледара, айдарівцям — Кості з Чернігова, Максимові з Полтавщини та їхнім бойовим побратимам.

Ще одна ракетна тривога цього дня застала нас за кілька кілометрів від Пісок, серед бійців окремого егерського полку спеціального призначення. До них волиняни теж дісталися поки що перші і єдині. Розвантажилися на ходу. Візитові земляків раділи горохівчани 52-річний Ігор Дашкевич і зовсім юний Богдан Колібка. Серед усього найпотрібнішого чоловіки відразу вирізили «розгрузку», майстерно пошиту

Поруч із ним мешканець села Галічани Берестечківської ТГ Ігор Мельничук. Доки чоловіки роздивлялися те, що потрібно для автомобілів, жінки розглядали малюнки учнів Борочиченського ліцею.

Набравши швидкості по ґрунтовій дорозі, через годину таки встигаємо в Калугу (є таке село на Миколаївщині!), де нас напередодні перебазування чекав Олег Дергай. У мирному житті

« На одному з бойових постів Олегу Дергаю, водієві військової вантажівки, дуже підозрілим здався звичайний чоловік. Був у мазуті, мовляв, тракторист, але трудяга виявився... диверсантом. »

швачками-самоучками із села Борочиче, й бінокль від ексголови Цегівської сільської ради Валерія Холодзьона.

А ПОВЕРТАЛИСЯ ДОДОМУ З... ІСТОРИЧНИМИ ЕКСПОНАТАМИ

День третій. Миколаївщина. В бусі залишилися три іменні посилки. Їх ми сподівалися передати в руки адресатів швидко, але на блокпостах нас завертали через міни й «прильоти» ракет, навігатор вів через такі нестрі, що подумки молила Бога, аби не втрапити до диверсантів, про яких попереджали військові.

Андрій Горбань (родом із Холонева), з яким ще недавно ми раділи зустрічі неподалік українсько-білоруського кордону, із притаманним йому почуттям гумору протягом десяти хвилин встиг познайомити нас зі своїм приязним бойовим товариством.

він — директор Берестечківського народного історичного музею. З ним були Андрій Куралесов із Луцька й Василь Паскін із Калуша. Всі троє залишилися дуже задоволеними бензопилкою. Її для потреб підрозділу, в якому служить Олег Анатолійович, купив берестечківець Віталій Юзефко.

Колона рушила, а ми ще довго не могли натішитися новою, почутою з перших вуст історією про Олега Дергая. На одному з бойових постів йому, водієві військової вантажівки, дуже підозрілим здався звичайний чоловік. Був у мазуті, мовляв, тракторист, але трудяга виявився... диверсантом.

Від мужнього і кмітливого Олега Дергая повезли на Волинь повну сумку трофеїв, які краєзнавець, учасник Майдану вже бачить на полицях музею в Берестечку. Серед них є іменні речі ворожого снайпера, який таїв-

ся в довколишній окрузі, багато амуніції, яку люди спеціально знаходять для Олега Анатолійовича, приємно дивуючись, що він не лише хороший боєць, а ще й знавець історії.

... Найдовше шукали серед полів хутірців, де після важких боїв під Миколаєвом відпочивали військовослужбовці 14-ї ОМБР імені князя Романа Великого. Кілька годин їзди по лісопосадках були того варті: в передачі берестечківець Валерію Олексюку найпотрібнішим виявився бронелітет.

НАВІТЬ НА БЛОКПОСТАХ ЇХ НАЗИВАЮТЬ АНГЕЛАМИ

Із чотириденної поїздки поверталися, карбуючи в пам'яті кожну хвилину спілкування з тими, завдяки кому все буде Україна. Ніколи не забуду, як дорогою до наших воїнів мої друзі-волонтери ревно старалися виконати навіть найменше їхнє запізнале прохання: в супермаркетах купляли зарядне для телефонів, машинки для гоління, у Вінниці замовляли й забирали колеса...

Ночувати доводилося там, де з початком комендантської години нас заставала ніч: у гуртожитках і садочках, облаштованих для біженців, і навіть у гаражі, де до війни стояла сільгосптехніка. Снідали й обідали зазвичай, не зупиняючись, а проїхавши кілька десятків від останнього пункту призначення, в телефонному режимі разом із Віталієм Гладуном уже планували чергову поїзду. Видзвонювали генератори, акумулятори й пральну машину, в друзів з-за кордону просили набори гайкових ключів, у борочиченського жіноцтва — «розгрузок»...

Почувалася гордою за цей екіпаж, за всіх волонтерів України, коли на блокпостах до них доброзичливо зверталися, перевіряючи документи: «Куди їдете, Ангели?» (так у воєнний час зазвичай називають волонтерів), чи дякували за те, що вони такі є.

Вже у Луцьку допомогу від данської спілки мисливців передав депутат Волинської обласної ради від «Європейської Солідарності» Іван Мирка, у Горохові Віталій Гладун хвалився чималою партією нових берців, які від німецької фірми «Karls» презентував ЗСУ Андрій Кленк.

Я ж адресую щире вдячність моїм віднедавна друзям Віталієві Нагорняку і Андрієві Лебезуну, а також Русланові Брикайлу з Холонева, Вадиму Гриньосі з Горохова, Анатолію Шереметі з Мар'янівки, усім-усім волонтерам країни за розуміння потрібності журналістської праці. Бійці дуже хочуть, щоб про ці зустрічі, про їхнє життя, про їхні привіти читали рідні й земляки. Ми переможемо — й про тих, хто здобув мир, розповідатимуть журналістські репортажі і світлини. Своїх героїв Україна повинна знати в обличчя! ■

Більше фото — на сайті VOLYN.COM.UA

■ Погода

Зима наче й не закінчилася: квітнева погода не потішить теплом

Найближчим часом на волинян чекає похмура погода і навіть сніг. Доведеться залишити весняне пальто вдома й одягнути зимовий верхній одяг, адже температура повітря теж здивує

За прогнозами українських синоптиків, 14 квітня буде хмарно, без опадів. Вітер південно-західний, 9–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — до 5 градусів тепла, вдень — плюс 15. За багаторічними спостере-

женнями, найтепліше цього дня було у 1972-му — плюс 23,8, а найхолодніше — 1986-го — мінус 8 градусів.

15-го — хмарно. Весь день йтиме дощ, який припиниться ввечері. Вітер південно-західний, 5–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 8 градусів тепла, удень — 11.

16-го збережеться хмарна погода. Ввечері передбачається дощ зі снігом. Вітер північно-західний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 3–6 градусів вище нуля,

вдень — плюс 10.

У Рівному 14 квітня весь день погода буде похмурою, але без опадів. Температура повітря вночі — 3 градуси тепла, удень — 15.

15-го весь день небо буде вкрите хмарами, після обіду йтиме дрібний дощ. Температура повітря вночі — до 9 градусів тепла, вдень — 10.

16-го у Рівному буде хмарно, передбачається дощ зі снігом. Температура повітря вночі — 2–4 градуси тепла, удень — 5.

РЕКЛАМА

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ
(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні.
Вироби з дерева на замовлення. Доставка.
Тел.: 0991813332, 0976492371.

Герої нескореної України



Фото із сайту glavcom.ua.

«Я пишаюсь, що 15.12.2018 р. життя звело мене з тобою».

Дмитро Чумаченко скерував літак на ліс, віддавши власне життя заради порятунку інших

Допис про Героя його дружина Христина Чумаченко опублікувала в інстаграмі. Вони встигли прожити у щасливому шлюбі лише два роки...

«Вечір. Я сиділа на ліжку, Діма стояв поряд. Ми любили багато балакати. Зайшла мова про польоти, а саме про катапультивання.

- А як катапультиватися?
- У тебе поміж ніг є така ручка, за яку потрібно смикнути.
- А з літаком що?
- Тебе викидає, літак упаде.
- Ого...

– А ти думала! Але насамперед треба дбати не про катапультивання.

- А про що?!
- Наше завдання — врятувати людей, за можливості — літак. Я маю передусім спрямувати його у місце, де немає будинків, а вже потім думати про себе.

– Але ж ти можеш не встигнути катапультиватися...

Він не встиг, але врятував сотні

життів. Відважність, героїзм, безстрашність.

Поки наше небо та землю захищають такі Люди — нам нічого боятись. Бо вони готові покласти своє життя

«Поки наше небо та землю захищають такі Люди — нам нічого боятись.»

на вівтар смерті, щоб кожен із нас міг зранку прокинутись не від повітряної тривоги, а від співу пташок.

Я пишаюсь, що 15.12.2018 р. життя звело мене з тобою. Пишаюсь, що стала твоєю дружиною. Пишаюсь, що ти не завагався і здійснив вчинок, про який знають та знатимуть всі. Герої не вмирають!

Хай кожен Герой повернеться до-

дому живим та з чудовою звісткою про нашу перемогу. Ми ніколи не забудемо. Назавжди в серцях».

Командир авіаційної ланки авіаційної ескадрильї в/ч А0959 204 Севастопольської бригади тактичної авіації імені Олександра Покришкіна Дмитро Чумаченко загинув у повітряному бою з ворогом на Житомирщині над селом Тригир я. Дмитро відвів підбитий літак від сільських будинків та направив його в лісосмугу, чим врятував десятки, а то й сотні життів.

27 березня Дмитра та інших загиблих побратимів із почестями провели в останню путь і поховали на Алеї почесних поховань у Гараздзі біля Луцька. Попрощатися із загиблими захисниками прийшло багато людей.

Вічна слава і пам'ять! ■



Василь ВЕЛИЧКО — водій-санітар медичного пункту одного з батальйонів 14-ї ОМБр, житель села Тоболи Камінь-Каширського району;

Олексій ВАЦИК — боєць, родом із села Троянівка, що на Маневиччині;

Михайло КУХАРЧУК — військовослужбовець із села Городині Луцького району;

Володимир БАЛЮК — сержант десантно-штурмової роти із села Сереховичі Ковельського району;

Юрій ШЛІХТА — військовослужбовець із міста Володимир;

Валентин МИКОЛАЙЧУК — боєць із села Тур на Ратнівщині;

Андрій РОМАНОВ — доброволець батальйону «Сонечко», житель Луцька;

Михайло ПУТІНЦЕВ — старший лейтенант, житель Луцька;

Віталій ПОСЛЕДОВ — старший лейтенант, уродженець села Цміни на Маневиччині;

Максим ХМЕЛЯР — боєць, уродженець села Гулівка Ковельського району;

Ігор ОВАДНЮК — боєць із села Козлинці Ковельського району;

Микола БУНЧУК — військовослужбовець, житель Луцька;

Володимир ПУХАЛЬСЬКИЙ — військовослужбовець із Володимира;

Сергій СТРУНЕЦЬ — боєць із села Піски-Річицькі на Ратнівщині;

Микола МОРОЗ — боєць із міста Рожище;

Анатолій ЗУБАР — боєць зі Старої Виживки;

Василь КАЛЬЧУК — військовослужбовець із села Новокотів Луцького району.

Сергій КУРИЛО — боєць із села Заячиці Володимир-Волинського району.

Леонід ТІМЦО — військовослужбовець, житель села Купичів на Турійщині.

Віктор ТКАЧУК — волонтер із міста Берестечка.

Про це говорять

«Бал сатани»: волинський священник про висвячення Добкіна

Одіозний ексрегіонал став дияконом Московського патріархату

Леонід ОЛІЙНИК

К олишнього депутата від Партії регіонів, який відносно недавно висловлювався про «повагу до путіна», Михайла Добкіна (на фото) висвятили на диякона Української православної церкви Московського патріархату.

Як повідомила пресслужба Харківської єпархії, зведення Добкіна в сан диякона УПЦ МП здійснив особисто митрополит Московського патріархату в Україні Онуфрій, який на Благовіщення очолив службу у Свято-Благовіщенському кафедральному соборі Харкова. «За богослужінням митрополит Онуфрій звершив хіротонію в диякони випускника Харківської духовної семінарії Михайла Добкіна», йдеться у повідомленні.

Новину прокоментував священник Православної церкви України Віктор Мартиненко, який після отримання Україною

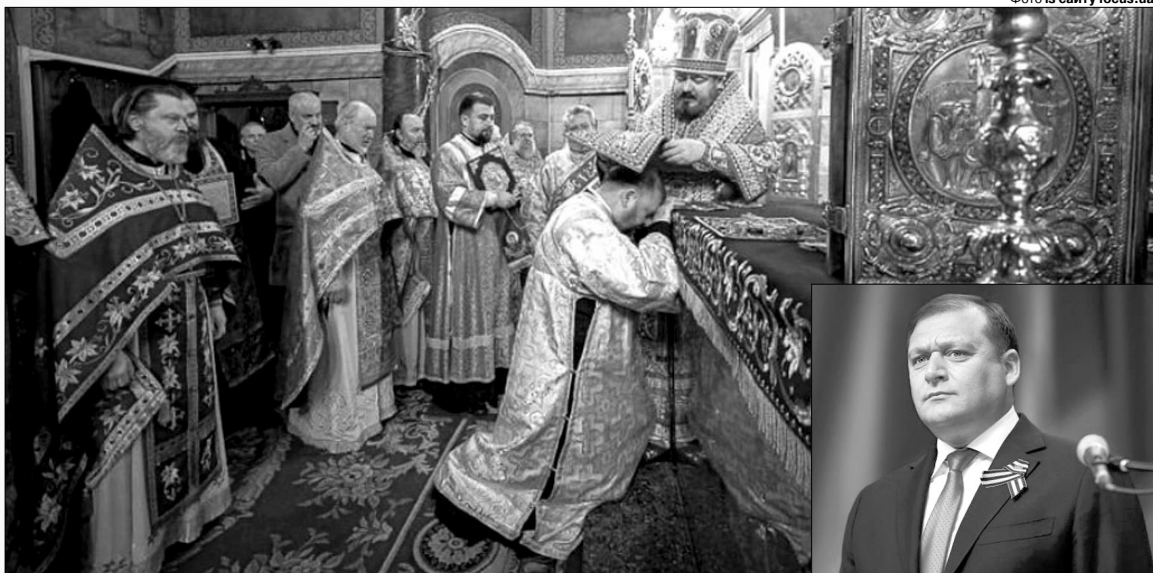


Фото із сайту focus.ua.

Невже хоче замолити гріхи перед Україною? Чи жде приходу «асвабодітеля» путіна?

Томосу одним із перших на Волині перейшов до української помісної церкви, і зараз критикує УПЦ Московського патріархату за невизначену позицію

щодо війни росії проти України. «От кажуть: не матюкайся. Як? Як?! Добкіна висвятили на диякона. Мабуть, наступні хіротонії — Медведчука і Шуф-

рича. Вони злетіли з катушок... Бал сатани», — написав Віктор Мартиненко на своїй сторінці у фейсбуці.

Нагадаємо, що довіреним

союзником володимира путіна, голова російської православної церкви патріарх кіріл відмовився засудити рішення кремля про вторгнення в нашу країну і назвав противників росії в Україні «злою силою». Нещодавно патріарх кіріл подарував директору росгвардії віктору золоту ікону Августівської Божої Матері для головного храму росгвардії. У відповідь золотов пообіцяв кірілу, що «військовослужбовці росгвардії спільно зі збройними силами рф виконають усі поставлені завдання під час спецоперації в Україні».

Щодо глави УПЦ МП митрополита Онуфрія, то він у перший день війни закликав президента країни-агресора володимира путіна негайно припинити «братовбивчу війну» і висловив підтримку українським воїнам. Однак заяв про можливий вихід Української православної церкви Московського патріархату зі складу російської православної церкви, яка схвалює жорстоку війну в Україні, з боку Онуфрія не було.

Тим часом московську церкву з часу війни покинуло вже кілька десятків парафій, в тому числі і на Волині. Вони перейшли в помісну Православну церкву України на чолі із митрополитом Епіфанієм. ■



Погляд

Юрій БУТУСОВ,
журналіст, головний редактор
українського новинного
суспільно-політичного
інтернет-порталу Цензор.нет

Ніякі перемовини вже неможливі до нашої перемоги на фронті

Сім ключових тез про майбутнє
війни в Україні

1. Ніякі перемовини вже неможливі до перемоги України на фронті. Якщо путін захоче врятувати свою армію, то шлях тільки один, як під Києвом – швидко припинити вогонь та тікати.

2. Український народ не зупиниться, поки не знищить російських окупантів на всій землі, включно з Донбасом та Кримом. Бо на лінії зіткнення на 24 лютого наша армія не буде гальмувати.

3. Війна буде довгою, бо росія почала мобілізацію і зберігає поки що велику перевагу у бойовій техніці, танках, артилерії, літаках, гелікоптерах, ракетах.

4. Країни НАТО вже не є посередниками між Україною та путіним – Захід почав свою війну з путіним економічними, інформаційними заходами та військовою підтримкою України. Тому жодних шансів навіть на військову перемогу у путіна немає. Україна має набагато більший ресурс для війни з усього Заходу.

5. Україна має велику перевагу у людях, та з кожним днем скорочує перевагу ворога у техніці. У цій війні на виснаження наша перевага буде збільшуватись. Але людей треба зберігати, люди – це перевага, яка нарощується в рази, якщо вони здобувають досвід та організацію.

6. У сучасній війні перемагає не кількість людей та зброї, а здатність нанести противнику значні втрати на конкретній ділянці фронту. Професійність та боєздатність мають визначитись максимізацією втрат ворога та мінімізацією власних.

7. Україна переможе, хоч із великими втратами та руйнуваннями, але знищить російську загрозу Європі, і це буде одна з найвизначніших подій XXI сторіччя. ■

Політика

«Інформаційне мародерство»: навіщо влада відключила «Прямий», «Еспресо» та «5 канал»?

Попри чітку державницьку позицію, яку ці телевізійні канали незмінно займали протягом багатьох років, 4 квітня Концерн радіомовлення, радіозв'язку й телебачення вимкнув їх з ефіру. Що з цього приводу думають експерти та політики?

Фото із сайту 5.ua.

Василь КІТ

Сергій ЖАДАН,
письменник:

«Бачить Бог, що намагаюсь не займатися критиканством під час війни, але ось це рішення про телеканали вважаю дурістю — недоречною і не-своєчасною. Таке враження, що хтось уже починає думати про наступні вибори. Особливо прикро це спостерігати на тлі справді дивовижної суспільної згуртованості довкола ЗСУ та ідеї опору окупантам».



Сергій СИДОРЕНКО,
редактор інтернет-
видання

«Європейська правда»: «Це не воєнна цензура, а політична. Зробивши один крок, складно утриматися від другого, третього. І в певний момент опиняєшся за всіма червоними лініями. Саме так починалася нинішня російська цензура в нульових, на початку путіна».



Богдан БУТКЕВИЧ,
журналіст та блогер:

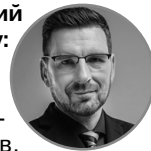
«Зроблено це, звичайно, з метою заткнути рот під шумок війни своїм політичним опонентам на замовлення Банкової. Інакше як інформародерством назвати це не може. «Випілюючи» тих, хто може поставити незручне питання про перемовини з рашкою, якого не почуєш від абсолютної більшості балакучих голів із телемарафону».



Головні проукраїнські телеканали нинішня влада прирівняла до медведчуківських і муравєвських. Так колись починав своє диктаторство і путін.

Вадим КАРП'ЯК, ведучий
єдиного телемарафону:

«Це (відключення телеканалів. — Ред.) сприймається як спроба усунення політичних конкурентів, прикриваючись війною».



і нашими цінностями, в тому числі свободою слова і демократією. Величезна помилка — будувати зараз росію в Україні... Канали мають бути повернуті в інформаційний простір!».

«Величезна помилка –
будувати зараз росію в
Україні...»

Ірина ГЕРАЩЕНКО,
народний депутат від
фракції «Європейська
Солідарність»:

«Україна — не росія. росія воює з українцями».



ІЗ ЗАЯВИ УКРАЇНСЬКИХ
ПРАВОВАХІСНИКІВ:

«Таке рішення не об'єднує, а роз'єднує суспільство, що лише шкодить боротьбі з ворогом. Відтак ми просимо Президента України та керівництво держави повернути до ефіру телеканали «Прямий», «Еспресо» та «5 канал» і загалом утриматися від суттєвих обмежень свободи слова. Свобода слова є фундаментальною цінністю, яку Україна відстоює у війні з рф». ■

Тема № 1

Петро ПОРОШЕНКО: «Виключення росії з ООН — це безальтернативний шлях»

І треба посилатись не лише на досвід 1939 року, коли після війни у Фінляндії росію виключили з Ліги Націй, вважає п'ятий Президент України

Фото із сайту eurosolidarity.org.

Ольга СОКОЛОВА

«Почати процес виключення російської федерації з членів Організації Об'єднаних Націй і позбавлення її права вето у Раді Безпеки ООН. Бо країна, яка скоїла злочини проти людства і порушує принципи створення ООН, не має права перебувати в її складі і тим більше мати право вето», — до цього в інтерв'ю «Свободі слова» закликав Петро Порошенко.

«Я вважаю, що це є безальтернатив-

«Ми говоримо сьогодні про
тотальну, міжнародну,
енергетичну, економічну,
політичну ізоляцію росії. Це
найкоротший шлях до миру.»

ний шлях. Україна не має права діяти по-іншому. Тут я посилаюся не лише на досвід 1939 року, коли після війни у Фінляндії росію виключили з Ліги На-



«Нам треба створити «список Бучі». Весь світ має об'єднатися, щоб ідентифікувати всіх тих рашистських варварів, які чинили в Україні звірства».

цій. Така карма в неї, така доля в неї, щоб вона коїла злочини проти людства — і це фактично елемент тотальної міжнародної ізоляції не просто країни агресора, а країни, яка коїть злочини проти людства», — зауважує Порошенко.

«Хочу наголосити, що Статут ООН чітко передбачає: країна, яка порушує принципи, що закладені в Статуті,

не має права залишатися в Організації, — наголошує п'ятий Президент. — Ми говоримо сьогодні про тотальну, міжнародну, енергетичну, економічну, політичну ізоляцію росії. Це найкоротший шлях до миру. Ми маємо натиснути, якщо хочемо примусити російську федерацію до миру», — переконаний Порошенко. ■

Пульс тижня

В Офісі Президента допомогли втекти з України куму путіна Медведчуку?

Оце так — невже не Порошенко?

Антон БАМБУЛА

Заступник голови Офісу Олег Татаров дав втекти Віктору Медведчуку, Андрію Портнову та його сину. Про це заявили в Центрі протидії корупції.

«Багато з вас запитували, а куди подівся чорт Татаров? За нашою інформацією, він досі рулить правоохоронною системою України. Зокрема, Татаров дав втекти Медведчуку і Портнову, а також сину Портнова. Він призовного віку, але втік з України 28 березня. Окрім того, Татаров від імені Офісу Президента пробує розблокувати заморожені в Україні рахунки компанії путінського олігарха Дерипаски. Якщо точніше, то Миколаївського глиноземного заводу. І це ще далеко не все, що робить Татаров прямо зараз — під час війни... Цікаво, хто в Офісі просунув шкідливе рішення про відключення «5 каналу», «Прямого» та «Еспресо». Саме так починалася путінська цензура в медіа», — заявили в ЦПК. ■

■ Резонанс

Фото з фейсбук-сторінки Діани ЄМЕЛЬЯНОВОЇ.



Діана Ємельянова: «Чесно кажучи, сама не розумію, як залишилася жива».



Життя юнака тільки починалося...

«Я не знаю, чи похоронені і де саме моя мама і 15-річний брат чоловіка, яких розстріляли орки з танків...»

Більше місяця однією із найгарячіших точок в Україні був Чернігів — місто, яке, за словами мера Владислава Атрошенка, зруйноване на 70 відсотків. Російські війська по-звірячому знищували мирних жителів, не давали виїжджати гуманітарними коридорами. У ЗМІ не раз з'являлися повідомлення про те, як армія РФ розстрілювала місцевих мешканців, котрі залишали місто. Саме так сталося із сім'єю 22-річної Діани Ємельянової

Марина ЛУГОВА

«Я ВСТИГЛА СКАЗАТИ, ЩО ДУЖЕ ЇЇ ЛЮБЛЮ І ВОНА ВІДПОВІЛА: «Я ТЕБЕ ТЕЖ»

Діана та її чоловік Олександр зараз уже в Луцьку. Молода жінка перебуває в лікарні, де їй мають зробити операцію з пересадки шкіри, після чого, приблизно через пів року, можна буде говорити про протез. Той страшний день, коли вони всією сім'єю вирішили залишити Чернігів, Діана пам'ятає у найдрібніших деталях.

— Це було 9 березня. Ситуація в місті з кожним днем ставала критичнішою, — розповіла молода жінка. — Постійно пропадала електрика, житлові квартали обстрілювали, гинули люди. Наші друзі та знайомі одні з одними виїжджали. І ми теж наважилися. Взяли із собою 15-річного Максима, брата мого чоловіка. Чоловік був за кермом, я поруч із ним на пасажирському сидінні, а мама з Максимом сиділи ззаду. В машині було спекотно, і я роззулася... Ми доїхали до села Количівка. На виїзді з нього, на повороті, стояли три танки. Ми спершу їх і не помітили — вони були за широкими деревами. Я ще спитала у чоловіка, наші це танки чи ні. Сказав, що не наші. Розвертатися назад було пізно. У нас почали стріляти. Чоловік тільки встиг крикнути: «Пригніть голови!».

Проїхавши ще метрів п'ятдесят, наше авто зупинилося. Його перетворили на решето. Чоловік закричав: «Всі з машини, швидко!». Тоді я побачила, що в мене прострелені ноги. Все було в крові, відірвані пальці... При цьому болю я не відчувала, ноги ніби заніміли. Разом із мамою, яка теж була поранена, ми вивозили з машини. Чоловік почав витягувати Максима. Але він був уже мертвий. У нього з рота йшла кров, а в спині була трисантиметрова дірка... Він застряг між сидіннями, але чоловік його витягнув.

А потім ми побачили, що один

із цих танків їде в наш бік. Стало ясно, що нас хочуть добити і треба рятуватися. Ми відповзли на узбіччя і спробували сховатися хоч і за голими, але густими кущами. Пролежали якийсь час, поки все не затихло. Чоловік перев'язав мені рани, після чого хотів зробити перев'язку мамі. Але коли вона підняла куртку, ми побачили, що у неї розірваний увесь бік. Мама помирала... і розуміла це. Я встигла сказати їй, що дуже її люблю. Вона ледь вимовила: «Я тебе теж». То були її останні слова.

Росіяни почали стріляти у наш бік. Стріляли безупинно близько хвилини. Я майже не сумнівалася, що нас до-

«**Мама помирала... і розуміла це. Я встигла сказати їй, що дуже її люблю. Вона ледь вимовила: «Я тебе теж». То були її останні слова.**»

б'ють. Просто лежала і чекала, коли це станеться... Але у нас не влучили, а підходити ближче та шукати ніхто з них не став. Коли все стихло, ми ще трохи почекали і поповзли далі. Вже удвох... Маму та Максима довелося залишити там.

«СКЛО В АВТО НАВПРОТИ МОГО СИДІННЯ БУЛО ЗРЕШЕЧЕНЕ КУЛЯМИ...»

— Спочатку ми повзли болотистою місцевістю, — продовжує Діана. — Грузили в болоті по пояс, по груди... Намагалися бігти тільки ділянками, що тліли, де не було вогню. Але оскільки була без взуття, обпекла ноги. Періодично я падала. Чоловік мене підіймав, і ми бігли далі. Кілька разів він ніс мене на руках. Потім нам трапився ще один російський танк. Він був досить далеко, і ми змогли сховатися. Нас не помітили. Важко описати свій стан на той момент. Я просто повзла — вже, скоріше,

за інерцією. Працював виключно інстинкт самозбереження: зробити все, щоб урятуватися. Хоча я була впевнена, що це нам вже не вдасться.

Вдалося. За кілька годин Діана з чоловіком таки дісталися українського блокпоста.

— Добிரалися, напевно, години чотири, — каже жінка. — А вже звідти мене відвезли у лікарню в Козельці. Знову-таки під обстрілами... У Козельці ампутували пальці на нозі. Чоловік дивом не постраждав. Та і я, чесно кажучи, незрозуміло як лишилася жива. Тому що скло в авто навпроти мого сидіння було зрешечене кулями.

З Козельця двоє знайомих військовослужбовців пізніше вивезли нас до Києва. А вже звідти за допомогою волонтерів ми дісталися до Луцька. Виїжджати з Козельця було дуже страшно. Не знала, як після того, що з нами сталося, знову сісти в машину та рухатись дорогою, де можуть бути російські танки. Але їхати треба було в будь-якому разі.

Що з тілами мами та Максима, подружжя Ємельянових не знає. Жителі Количівки, з якими вдалося зв'язатись мамі чоловіка Діани, повідомили, що всіх, кого вони знаходять, ховають у селі у безіменних могилах. На власній сторінці у фейсбуці Діана присвятила своїй мамі зворушливі слова: «Я ніколи не повірю, що тебе більше нема зі мною... Я вірю, що ті твоє, які зробили це з тобою і з нами, одержать чи вже одержали по заслугах! Моя мила мамо, ти так плакала за невинними людьми, які гинули, а тепер усі плачуть за тобою... Я плачу за тобою... Я тебе не забуду ніколи, ти так і залишишся моєю любимою мамою, моїм ангелом-охоронцем, моєю душею... Я тебе люблю... Навічно...»

Для тих, хто може допомогти Діані, у якій попередити операція, протезування, реабілітація, повідомляємо номер її картки: 5 168 752 013 418 903.

Джерело: fakty.ua. ■

■ Прошу слова!

Убивати, катувати і брехати для них — як дихати

Про путінізм-рашизм крізь мовну призму

Олеся КОВАЛЬЧУК, заслужений учитель України



Україна в огні — і болю немає меж. Постало те, у що не хотілося вірити навіть попри чисельні прогнози міжнародних авторитетів. Але не збулися невітні передбачення не могли апріорі, бо ж ґрунтувалися на залізній логіці, на серйозному аналізі взаємин московської держави з довколишнім простором. Упродовж чи не всього свого існування московія у міжнародному світоустрої постійно фігурувала в ролі огидного брехла та кровожерливого монстра. Зокрема, за «панятіями» її владців піклуватися про долю сусідніх народів означало поневолювати їх і знищувати. Бо куди ж поділися чужь, весь, мері, муромі і чому спотворився до невпізнання родовий код тувинців, бурятів, башкирів чи якутів. То як же міг, окрилений такими історичними «успіхами» попередників, нинішній володар темного царства мідитися з непоорною самодостатністю України? Вона,

путіна включно — по-своєму зафіксувався у тамтешніх промовистих словах. До прикладу, як не дивно, і досі прийнято позитивно характеризувати правду означеннями «подлинная» і «паднаготная». Та чи могла бути об'єктивною правда, зізнаватися в якій змушували при нестерпних тортурах? Тобто — заганняючи під нігті розпечені голки або ж оперізуючи прив'язане до колоди тіло лінню (вузлуватими нагайками з ременю чи лика). Непокірні помирали в муках, а хто не міг витримати страждань, — каявся і говорив те, що волів чути замовник. Помилуваних за фальшиві свідчення навчали виживання ради поводитися так само, беззаперечно підтримувати найаморальніші задуми зверхника. Чи не тому і прорахувався путін щодо сподіваного бліцкригу в Україні, що розвідувальні служби доносили своєму фюреру недійсне, а бажане — оту саму правду паднаготную і подлинную?

На превелике щастя, наші доблесні захисники дуже переконливо доносять кремлівському маніяку щирю

«**Упродовж чи не всього свого існування московія у міжнародному світоустрої постійно фігурувала в ролі огидного брехла та кровожерливого монстра.**»

бач, після стількох потопань у крові, морення штучним голодом та сибірським холодом, спокусами продажності, знову піднялася, мов Неопалима Купина.

Але головне наше питання полягає в дещо іншому плані. Прогресивне людоство давно перехворіло і дикістю печерної доби, і варварством середньовіччя, урешті й імперськими амбіціями, бо в гуці громадськості невтомно діяв «Вічний Революціонер» — дух непокори, протистояння можновладцям-деспотам. Чому ж у сучасній ерефії на тлі глобального демократичного поступу не чути того праведного голосу, а натомість постав путінізм-рашизм як незворушний сплав потворності диктатора та його чисельної пастви. Чому там і в ХХІ столітті верхи і низи заодно — за культивування чи не всього негативного досвіду людства із давнього минулого.

Чи не тому, як то і вважають відомі росіянознавці, що за бугром ще з часів Золотої Орди за спротив злу, за вірність Божому повелінню (не убий, не укради, не лжесвідчи) незмінно карали з незрівнянним садизмом. Страх перед загрозою неминучої смерті формував тотальну покірливість, стійку рабську, а відповідно і рабовласницьку психологію: «Не смей свій судженіє іметь!»

Той секрет людського переродження та становлення колективного рашиста — від Івана Грозного, Петра I аж до Сталіна і колективного-таки

українську правду — про те, що брехнею світ пройде, та назад не повернешся. Бо далі — небуття!

Невже цієї глибинної народної мудрості нелюди із затемненою совістю й розумом так ніколи й не збагнуть.

Не зайвим дотично заявленої темі буде ще один акцент. Згубні наслідки постійного тривання соціуму в режимі тупої німоти дали себе знати у депресивному характері навіть побутової лексики, відповідники якої мають у нас світлоносні, життєрадісні відтінки. Згадаймо: у них — бальніца, гроб, брак, свадьба, хазайка, супруга. У нас — лікарня, домовина, шлюб (від злюб), весілля, господиня, дружина... У них — женітця (на кому — отже, нерівність!), у нас — одружуватись (з кимось, відтак — рівноправ'я!). А що вже казати про незіставність мовних скарбів ніжності: питоньки-їстоньки-спатоньки, дівчаточко-хлоп'яточко-соколяточко, козаченько-коницький-місяченько, яснасьничий-милесенький-гарнесенький... І вочевидь неспроста дарована Вищими Силами нам, а не їм першоособова дієслівна форма множини наказового способу: єднаймося, братаймося, перемагаймо, молимося — і будьмо. І з тієї ж знакової причини не передає мовою ворога ані виразу «омріяна Україна», ані не менш дорогого слова «Великдень», яким невдовзі благословляться нові перемоги Світла над московською питьмою зла. ■

Пульс тижня

Волинянин хотів вивезти за Буг 320 000 доларів

Рятував багатство, але хитрощі не спрацювали

Софія ГАВРИЛЮК

У пункті пропуску «Ягодин» на українсько-польському кордоні затримали жителя нашої області, який намагався незаконно вивезти значну суму у валюті. Про це повідомила Державна митна служба України.

«Під час митно-прикордонного контролю упереджено намір волинянина вивезти з України 320 тисяч доларів США. Дбайливо спаковані пакки банкнот водій приховав у конструктивних порожнинах транспортного засобу, в найнеочікуваніших місцях (як-от аптечка чи пакунок особистої гігієни) і навіть на своєму тілі під верхнім одягом».

Вилучена валюта за нинішнім курсом НБУ становить майже 9,5 млн грн. Її «перекажуть на спеціальний рахунок НБУ та використають на потреби Збройних сил України». ■

На півночі Рівненщини замінували ліси

Про небезпеку попереджають таблички

Олена КАЛЕНЮК

Міський голова Вараша Олександр Мензул повідомив про заміновані ділянки у лісах громади. Мер зауважив, що встановити такі знаки попросили військові:

— Ви знаєте, який тут об'єкт у нас, його треба охороняти, в тому числі і таким способом. Люди думають, що це іграшки, що ми так нібито відлякуємо. Насправді там дійсно заміновано. Таблички — то правда. ■

Посадовець Волинської облради втік від війни

Службовець органу місцевої влади виїхав за межі країни

Ганна ПЕКАР

Начальника відділу комунального майна Волиньради Михайла Імберовського звільнили на підставі заяви про звільнення за власним бажанням. Як стало відомо, Імберовський виїхав за кордон за кілька днів до російського вторгнення й досі не повернувся. Голова Волиньради Григорій Недопад розповів інформагентці «Волинські новини», що спочатку той узяв відпустку за власний рахунок, начебто особисто написавши заяву, а згодом вирішив взагалі звільнитися. ■

Володимир-Волинський район незабаром стане Володимирським

Депутати обласної ради підтримали ініціативу районної ради щодо перейменування

Ірусина ПРИХОДЬКО

Відповідне рішення одноголосно прийняли під час чергової, п'ятнадцятої сесії обласної ради. Далі ж відповідно до процедури волинські обранці внесуть подання до Верховної Ради України про перейменування Володимир-Волинського району на Володимирський.

Нагадаємо, у грудні 2021 року Верховна Рада України повернула княжому місту історичну назву. ■

Президент рівненського «Вереса»: «Охоронців мого будинку в Ірпені розстріляли»

Ніхто не думав, що орки здатні на таке

Майя КОГУТ

Очільник футбольного клубу Іван Надєїн розповів, як його родина мало не опинилася під окупацією російських загарбників, передає Спорт. юа.

«До нас війна зайшла прямо в дім. Ми з сім'єю жили в Ірпені, будинок був захоплений. Відчули весь цей жах... Ми виїхали, як війна почалася, але там залишилися наші охоронці, яких розстріляли», — поділився болем Надєїн. ■

Заслужений артист України з Луцька взяв у руки кулемет

Найспівочішу націю світу здолати неможливо

Софія ГАВРИЛЮК

Адам Горбатюк з початком війни без вагань змінив мікрофон на кулемет, ставши військовим Національної гвардії України. Про це розповіли на сторінці військової частини 1141 Національної гвардії України міста Луцька у фейсбуці. «Але й в окопах не полишає улюбленої справи. Каже, пісня підіймає бойовий дух і настрої українських воїнів, допомагає долати труднощі. Ніколи нікому не перемогти найспівочішу націю світу», — йдеться в повідомленні. ■

Знай наших!

Яка клепка — така й бочка, яка мати — така й дочка!

Бо гени такі не блохи — їх пальцями не роздушиш. А гагаузьке прізвище лише підкреслює українську ідентичність...

Наталія КУЗЬМА,
Сергій ХОМІНСЬКИЙ

Лучанка Наталя Попозогло до війни була успішною власницею ательє, яке спеціалізувалося на пошитті ексклюзивного одягу. Проте вранці 24 лютого 2022-го вона вирішила йти до військкомату — проситися стати на захист Батьківщини. За порадою чоловіка-підполковника (від нього, гагауза за походженням, волиняночці Наталці Храпчун свого часу й дісталася досить незвичне для наших країв прізвище. — Авт.) із собою взяла теплі речі, металеву миску та ложку — аби було легше виживати в польових умовах війни.

Щоправда, у військкоматі пані Наталю відразу ошелешили категоричною відмовою: «Модельєрок-закрійниця армія не потребує!». Виручив диплом технолога приготування їжі, здобутий у юнацькі роки в технікумі у рідному Луцьку. За цією спеціальністю пропрацювала лише рік і була переконана: той документ про освіту їй більше ніколи не знадобиться. А драматичного 24 лютого прошепотіла сама до себе: «Яке щастя, що я колись закінчила технікум!».

Нині пані Наталя зізнається, що раптовий перехід «із підборів і шовкових платтячок» — на берці та «пиксель» був для неї справжнім шоком: «Попервах важко було рухатися, складно присідати. А сьогодні... я вже й не дуже уявляю себе без цієї військової форми — неначе все життя її носила!».

«А мені стріляти подобається — особливо з РПГ!» — не витримує і вставляє свої «5 копійок» донька пані Наталі, Вероніка Попозогло. Так-так — мати й донька разом служать у лавах нашої 100-ї окремої бригади територіальної оборони! Впродовж перших днів дівчина допомагала мамі годувати військових на правах волонтера — але вже 28 лютого й сама вдягнула військовий однострій.

«Гени не блохи — пальцями не роздушиш... — філософськи зауважує Попозогло-мама і продовжує: — Нам, українцям, десятиліттями і століттями насаджували комплекс меншовартості, відводили роль «молодшого брата». Нині ж ми яскраво доводимо, що справді не такі, як вони. Ми — кращі, розумніші, сильніші. Тож які ми, в чорта, «брати» з тими потворами?!».

Проте служба військового кухаря — справа точно не з легких. Аби побратими та посестри вже о 7.30 приступили до сніданку, «на ногах» треба бути не пізніше 4.00. Розігріти старенькі плити, «вмостити» на них кілька «чотиривідерних» каструль і приступити до процесу кухарського «чаклування»...

Що ж до безпосередніх секретів приготування того ж таки борщу, Наталія та Вероніка Попозогло в один голос кажуть: «Головне — любити і поважати людей, для яких готуєш, тоді все вдасться якнайкраще!». І навздогін згадують, як одного разу довелось готувати вечерю на кількасот людей, не маючи ані грама м'яса. Вочевидь, у ту жарку з цибулі до картоплі-«пирішки» довелось вкласти таки чималеньку часточку душі, аби



Ната і Ніка: «Якщо доведеться відкласти черпак і по-справжньому взяти до рук автомат — рука не здригнеться, око не підведе!».

на виході з «їдальні» щире «Дякую!» прозвучало багато-багато разів...

Дивовижно, але за приготуванням їжі для військових мама та донька Попозогло не забувають і про інші види творчості. Скажімо, Вероніка днями «підірвала» мережу власною бомбезною патріотичною піснею!

провідати сім'ю старшої доньки та сестри, в якій має народитися хлопчик (братик для улюбленої онучки Амалії). Падлюка-війна внесла у ці життєві плани свої корективи — поїздку доведеться відкласти до остаточної Перемоги над оскаженілою московською ордою.

А в тому, що вона — Перемо-

«Пані Наталя зізнається, що раптовий перехід «із підборів і шовкових платтячок» — на берці та «пиксель» — було для неї справжнім шоком: «Попервах важко було рухатися, складно присідати. А сьогодні... я вже й не дуже уявляю себе без цієї військової форми — неначе все життя її носила!».

Тим часом Наталя Попозогло, спостерігаючи за молодшою донькою (старша, Надія, вже давно живе у Греції, рідній країні свого обранця Яніса), дещо хитрувато примружується і каже: «Нарешті мого чоловіка Олега «відпустить»! Адже він так мріяв, що після Наді у нас народиться хлопчик... Народилася ж Ніка (так скорочено — і символічно-переможно! — кличуть Вероніку), проте це дівчисько тепер остаточно довело, що дасть фору чи не кожному парубку!».

За новорічним столом, зустрічаючи 2022-й, лучани Попозогло запланували на червень поїздку до Греції. Мріяли

га — буде, у сім'ї Попозогло ніхто ані на мить не сумнівається, каже пані Наталя: «Я прийшла сюди не за гострими відчуттями — я прийшла сюди допомагати здобувати Перемогу! Ми гнати мемо їх до самісінької Москви. А якщо треба буде — то й далі. Поки не погодяться на повну і беззастережну капітуляцію. Бо це вони прийшли на нашу землю. Прийшли нас вбивати...»

Варити смачні борщі я навчилася ще в юності. А влучно стріляти — за останній півтора місяця. Якщо доведеться відкласти черпак і по-справжньому взяти до рук автомат — рука не здригнеться, око не підведе!». ■

■ Редакційний щоденник

Чому Борис Джонсон став моїм улюбленцем?

Чим переймалася і з чого дивувалася останнім часом редактор відділу економіки газети «Волинь» Алла ЛІСОВА



...ЗВІРСТВАМИ, ЯКИХ СВІТ ДАВНО НЕ БАЧИВ

Ще ніколи за майже 23 роки роботи в редакції «Волині» не було так важко писати. Хоч і тем вистачає, і фактажу не бракує. Немає натхнення? Так! Бо в душі утворилася порожнячя від негативних емоцій — глибокого болю, жалю до постраждалих, вина яких лише в тому, що вони — українці. І лютої ненависті до потвор у людській подобі, котрі непрохано прийшли на нашу землю.

У ранковій стрічці фейсбуку — жахливі повідомлення та фото зруйнованих міст біля Києва — Бучі, Гостомеля, Бородянки, Ірпіня. Ці знімки обійшли провідні світові ЗМІ й змусили планету здригнутися. Хіба може здоровий глузд сприйняти те, що не вкладається в жодні уявлення про людяність? Сотні кричущих фактів, які після звільнення населених пунктів відкрилися військовим і журналістам: застрелені в потилицю цивільні зі зв'язаними за спиною руками, роздягнені, згвалтовані на очах у дітей та вбиті жінки, яких намагалися потім спалити, братські могили із сотнями замордованих українців, розстріляні в авто мирні жителі з дітьми, тіла заручників, скинутих у водопровідні колодязі, руйнування житлових та громадських будівель. Рашисти безжалюдно нищили все, вбивали всіх, хто їм траплявся на шляху. Серце стискається в грудях, хочеться кричати з відчаєм, не можу спати, важко працювати...

Подібний стан переживала дев'ять років тому, коли зненацька не стало моєї 24-річної дочки. Тоді світ рухнув. Повернутися до життя допомогли рідні, друзі. Тепер, знаю, таке переживають мільйони наших співвітчизників. Однак разом із невимовними стражданнями їх об'єднує рішучість, сила й усвідомлення того, що зло мусить бути покаране.

Щоранку в центрі мого рідного міста,



«Нашим суддею будуть не майбутні історики, а народ України», — зазначив у своїй статті в New York Times британський прем'єр.

на майдані Незалежності, звучить Гімн України. Я бачу, як усі перехожі на мить зупиняються, і самій хочеться перехреститися й проказати «Отче наш...». Вірю, що Всевишній чує наші молитви. І знову плачу: рашисти вдарили ракетами по вокзалу у Краматорську — 57 людей загинули і більше сотні отримали поранення.

...ТИМ, ЩО ЗРАДНИКИ БІЛОРУСИ ВЖЕ НЕ ПОБРАТИМИ

Тепер ранок, день і паузи між щоденними обов'язковими справами заповнені переглядом оперативних зведень про ситуацію на фронті й усім, що пов'язане з війною. І в потоці цієї інформаційної лавини так хочеться відловити щось позитивне й обнадійливе. Хоча б оце.

Днями між Нововолинськом та Ніжином, що у Чернігівській області, було укладено меморандум про партнерство, який підписали мери двох міст — Борис Карлус і Олександр Кодола. В такий непростий час вони протягнули один одному руку допомоги, а після перемоги планують разом розвивати свої громади, створювати нові спільні ініціативи й працювати на відбудову країни.

Мер Ніжина наголосив: дуже символічно, що ця угода підписана саме зараз, коли їм потрібна особлива підтримка, й подякував, що нововолинці не побоялися приїхати в регіон на лінії фронту, де відбуваються часті обстріли. Підписання цього документа стало ще одним свідченням

того, що Україна єдина — від Заходу до Сходу, від Півночі до Півдня.

А буквально за день перед тим нововолинський міський голова разом із депутатами ініціював розірвання договору про співпрацю з білоруськими Барановичами, з території якого ворожі літаки бомбили мирне населення України. Це місто ще з 2003 року входило у перелік двадцяти закордонних населених пунктів — партнерів шахтарського Нововолинська. Скільки разів делегація «дружньої» білорусі приїжджала в Нововолинськ, де їх зустрічали хлібом-сіллю. До речі, мерія шахтарського міста написала колишнім побратимам лист-звернення із закликом припинити брати участь у цій війні... Але вони відмовчалися. Як зрадники...

...ЗАСПОКІЙЛИВИМ ВІД БОРИСА ТА ІРИНИ

Коли читаю чергову інформацію про британського прем'єра, тепліє на душі. Останнім часом для мене він став одним із найпривабливіших чоловіків на планеті. Таки на правду справжній друг пізнається у біді.

Щоразу Борис Джонсон демонструє чітку й зрозумілу позицію щодо воєнних дій в Україні. Він з перших днів рашистського вторгнення закликав негайно забезпечити нашу країну необхідною зброєю. Британський прем'єр нещодавно заявив, що путіну не вдасться зламати дух українського народу, а Британія ніколи не

вагатиметься в підтримці своїх друзів. Він не має жодного сумніву: коли скінчиться час страждань, Україна відродиться і знову посюда своє місце серед вільних і суверенних держав. Ну як його не поважати?

Матеріал готувала, коли ще не було повідомлень про те, що Джонсон зважився на такий сміливий крок і приїжджає у воєнний Київ. Цим він викликав захоплення і повагу у ще більшої кількості українців, продемонструвавши, що Україна стала символом свободи, де зосереджена боротьба між добром із злом.

Захоплюється також уродженкою Нововолинська Іриною Конєвою, яка працює в Комітеті з питань економічного

«**Британський прем'єр нещодавно заявив, що путіну не вдасться зламати дух українського народу, а Британія ніколи не вагатиметься в підтримці своїх друзів.**»

розвитку Верховної Ради України і яку маю за честь називати своєю близькою приятелькою. Від початку війни й дотепер вона перебуває в столиці. Сина відправила на Волинь, де є батьківська квартира, а сама залишилася. На це мала власні аргументи: всі не виїдемо, треба комусь бути в столиці. Верховна Рада збирається, комітети проводять засідання. А вона працює над прийняттями документами, вважаючи це своєю найважливішою роботою на цивільному фронті.

Крім того, коли почалися обстріли Києва, Ірина підтримувала сусідів у під'їзді, облаштовувала укриття, де ховалися від вибухів. Як тільки відкрили поблизу магазину і в ньому не вистачало продавців, допомагала розраховувати людей, які стояли в кілометрових чергах, розфасовувала фрукти, викладала товар на полиці. Ірина із захопленням розповідає про чітку й злагоджену діяльність місцевої тероборони, патрульної служби, роботу мера Віталія Кличка («навіть сміття щодня прибирають!»). Інформувала мене, чи вцілів від орківських бомбардувань район, де розміщена квартира мого племінника — їй із 16-го поверху добре видно. З нотками оптимізму повідомляла, що в місто повертаються кияни.

Я кілька разів запитувала у неї, чи страшно під час вибухів. Каже, справжній жах пережила під час бомбардування крилатими ракетами «Іскандер» Броварів, яке довелося спостерігати. Зараз до всього ставиться спокійно. І коли впродовж сорока днів чує за сотні кілометрів її приємне, умиротворене «Добрий вечір», утверджує у вірі, що перемога буде за нами. Бо коли міцний і надійний тил, то й армія стає сильнішою. ■

■ Все для фронту, все для перемоги!

У Нововолинську виготовляють протитанкові «їжаки» і шиють «розгрузки» для воїнів

А також випікають на передову пироги та іншу смакоту, готують їжу для потреб тероборони

Алла ЛІСОВА

УДНЗ «Нововолинський центр професійно-технічної освіти», який очолює Валентина Приступа, налагодили виготовлення «розгрузок». Також на базі центру сервісного обслуговування майстри кравецької справи разом зі своїми вихованцями пошили понад 500 сумок для медичних аптек, балаклави, пов'язки для тероборонівців.

Переорієнтували виробничі процеси й активно долучилися до роботи й майстри інших підрозділів Центру профтехосвіти. Так, на виробничій дільниці «Орхідея», де практикуються майбутні кухарі та кондитери, — теж постійний рух. Випікають на передову пироги та іншу смакоту, готують їжу для потреб тероборони. Педагоги навчально-практичного

«**Варто сказати, що працівники цього навчального закладу в оптимально короткі строки зуміли організувати роботу всіх ланок на досить високому рівні.**»

центру для слюсарів з ремонту колісних транспортних засобів та електрогазоварників за участі учнів виготовили «їжаки» для блокпостів. Варто сказати, що працівники цього навчального закладу в оптимально короткі строки зуміли організувати роботу всіх ланок на досить високому рівні.

В їхніх двох гуртожитках зараз проживає майже 220 переселенців з найбільш потерпілих областей України, які забезпечені всім необхідним, отримують безкоштовні обіди, предмети гігієни тощо. Допомагають мешканці міста, сіл Будячичі та Панасівка. Налагодили результативну співпрацю зі Свято-Михайлівським храмом ПЦУ, церквами ХВС на чолі з пасторами Володимиром Грицаком та Федором Луциком, Нововолинською міською та Поромівською сільською радами.

Ефективно підтримує їхні ініціативи ТОВ «Кронспан УА», завдяки якому придбали багато потрібного для переселенців. Стала свідком того, як завдяки цьому підприємству вдалося харківську родину з двома маленькими дітками, яка певний час мешкала у гуртожитку, відправити під опіку колег в Австрію.



Така нині мода.

■ Особливий випадок

Лучанка віддала синові свою нирку

В обласному центрі Волині фахівці медичного об'єднання Луцької міської територіальної громади провели трансплантацію цього органа

Наталка ЧОВНИК

Хлопцеві, якому пересадили донорську нирку від 50-річної неньки, — 18 літ, повідомляє suspilne.media. До операції лучанин більше року був на діалізі. Як розповів лікар-хірург, який працював у команді трансплантологів, Святослав Кропивський, у Андрія (пацієнта — **Ред.**) діагностували хронічну ниркову недостатність у найважчій стадії. Пересадку, що

«Лікарня подала заявку, щоб у майбутньому мати можливість виконувати подібні операції всім, хто їх потребує.»

тривала майже дві години, провела бригада у складі п'ятих хірургів, двох анестезіологів, молодших медичних сестер. За словами лікаря, трансплантація пройшла успішно. «Результат на сьогодні влаштовує повністю. Щодо

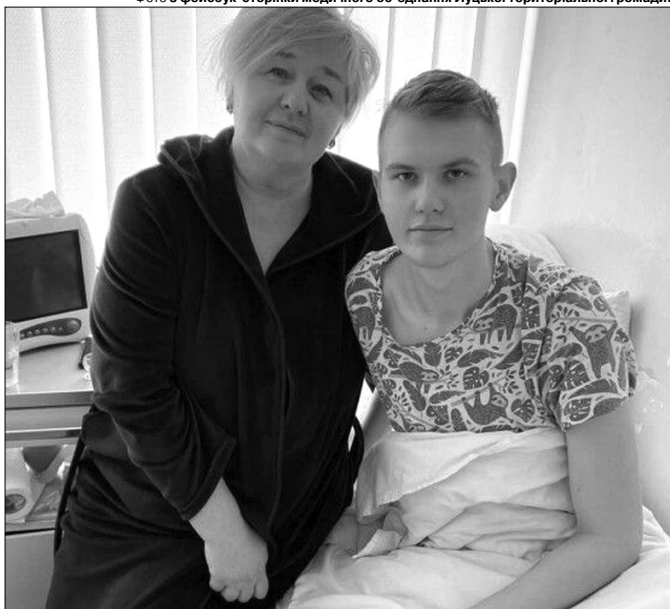


Фото з фейсбук-сторінки медичного об'єднання Луцької територіальної громади.

Завдяки мамі Андрій отримав довгоочікувану «нову» нирку.

ризиків — вони завжди існують, попри наші бажання та зусилля», — додав хірург.

З приводу того, чи будуть лікарі медоб'єднання надалі проводити подібні хірургічні втручання, заступник директора установи Андрій Смольянінов відповів, що все залежить від фінансування. За його

словами, пересадка нирки від матері до сина була зроблена коштом медзакладу. «Лікарня подала заявку, щоб у майбутньому мати можливість виконувати подібні операції всім, хто їх потребує. Сподіваємось на позитивну відповідь із міністерства», — зазначив керівник медзакладу. ■

■ Поліська глибинка

Закрита школа в Синовому тепер стала гуртожитком для десятків переселенців

Закінчення. Початок на с. 6

Катерина ЗУБЧУК

«ТУТ У НАС УЖЕ ЦІЛА «ВАСИЛЬКІВСЬКА КОЛОНІЯ»
А ще ж у Синовому є переселенці з міст Васильків, Бровари Київської області, із самого Києва. Хтось приїхав до рідні, комусь прихисток дали в своїх хатах просто добрі люди.

— Тут у нас уже ціла «Васильківська колонія», — каже староста Руслана Гочачко, коли ми зупинилися на одній із вулиць...

Перше знайомство — з Ганною Бондар, її чоловіком Анатолієм. Вони обоє — уродженці Синового. У 1990 році дівчина з Волині закінчила в Києві педагогічний інститут й одержала направлення у Васильків. Згодом з дипломом університету до неї приїхав і чоловік. Обоє викладали в місцевому професійному ліцеї. У тому самому, який у перші дні війни було розбомблено. Якийсь час ховалися від обстрілів у підвалі цього ж навчального закладу. Потім разом із приятелями — подружжям Ірини та Юрія Мойсєєвих — поїхали в одне із сіл Кагарлицького району. Та через тиждень повернулися додому — думка була, що, може, стало спокійніше. Але побачили, що ситуація ще більш ускладнилася. Зрозуміли, що треба виїжджати з Василькова. Посадили Мойсєєвих у свою машину, оскільки їхня



Староста Руслана Гочачко: «Гуртом громадою знесли постіль — навіть із запасом».

була пошкоджена під час чергового обстрілу, й вирушили на Волинь, у Синове.

— Я з чоловіком, — розповідає Ганна Іванівна, — живемо в його батьківській хаті.

— А нас пустила в свою оселю місцева жителька Валентина Коцюбчик, — додає Ірина Мойсєєва, дуже тепло відгукуючись про цю жінку, яка й хату награла, коли дізналася, що їдуть переселенці (сама ж вона в цей

тривожний час пішла жити, як каже, до гурту — в сім'ю дочки, що мешкає в цьому ж селі).

До речі, хоч ліцей, де працюють Бондарі, розбомблено, але подружжя не забуває про своїх вихованців й проводить онлайн-уроки.

Ще одні мешканці «Васильківської колонії» — Тамара і Віталій Сидоренки: вони живуть у батьківській хаті дружини, котра родом із Синового. У всіх пере-

селенців одна думка: як там у них, на Київщині? І мрія найбільша — якнайшвидше повернутися додому.

— Це ж уже весна — городи пора садити, — каже Ірина Мойсєєва. — Правда, тепер там, де наші грядки були, військові стоять. Не знати, як воно буде, — мабуть, все заміновано...

Така ж мрія — швидше повернутися додому — і в киянки Лесі Кузьменко, яка приїхала в Сино-



Фото Катерини ЗУБЧУК.

У подружжів Мойсєєвих і Бондарів найперша мрія — якнайшвидше повернутися додому, бо ж «уже весна — городи пора садити».

ве з дочкою — семикласницею, та Олександрі Лещенко з Броварів — вона тут із семирічним сином Артемом. Поселилися вони в будинку Федора Троцюка, який живе самотньо.

— Я багато років, навіть і минулою літа, працював на Київщині. Там доля звела із чоловіком Лесі Кузьменко, — розповідає Федір Улянович. — Коли на підступах до Києва почалися страшні бої, він зателефонував мені й спитав, чи зміг би я прийняти його дружину з дитиною.

І Федір Улянович сказав: «Які питання? Ясно, що прийму — нехай приїжджає. Зустріну». Перш

«Жінки вже обжилися на новому місці. До сільської роботи долучаються. Як треба було вибрати з копця картоплю, то господарю не довелося помічників шукати.»

у Синове прибула Леся Кузьменко, а через тиждень і Олександра Лещенко («на той час у нашому будинку в Броварах уже не залишилося жодної дитини — всіх поєвезили»). Жінки вже обжилися на новому місці. До сільської роботи долучаються. Як треба було вибрати з копця картоплю, то господарю не довелося помічників шукати. А ще вони надумали, що купляти у місцевому магазині насіння квітів і насіють біля хати Федора Уляновича. Мовляв, ми поїдемо звідси, а чорнобривці, айстри зацвітуть і нагадують про нас. ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-MAIL: VOLYN476@GMAIL.COM Тел.: (0332) 72-39-32, 066 82 47 160 – VODAFONE, 096 77 31 037 – КИЇВСТАР, 066 82 47 160 – VIBER, TELEGRAM, WHATSAPP.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – 30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети». Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить 80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт). Вартість оголошення про послуги – 80 грн + 20 (за сайт). Оголошення, які виділені рамкою, + 30 грн (за сайт + 30). Вартість оголошення про згубу – 30 грн + 10 (за сайт). Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

- Продається половина газифікованого цегляного будинку. Є сарай, 14 соток городу (с. Баківці Луцького району). Тел. 096 4013 120.
- Продається будинок із усіма господарськими спорудами. Є газ, вода, меблі, житловий стан, а також є 0.17 га землі. Заасфальтований доїзд (с. Дерно Луцького району). Тел. 095 32 56 588.
- Куплю пай або землю с/г призначення у Луцькому районі. Тел. 050 43 85 225.

АВТОРИНОК

- Продам автомобілі «Nissan Qashqai» (+2, 2012 р. в., 1.6, дизель, чорного кольору, панорамний дах, повна комплектація. Ціна 345 000 грн), «Skoda Octavia» (2012 р. в., 1.6, дизель, чорного кольору, універсал, пригнаний з Німеччини, на повній комплектації. Ціна 260 000 грн), «Ford Focus» (2009 р. в., 1.6, бензин, універсал, чорного кольору, повна комплектація. Ціна 195 000 грн.), «Ranault Scenic» (2006 р. в., 1.6, бензин, пригнаний з Німеччини, у доброму стані, панорамний дах. Ціна 145 000 грн). Тел.: 097 64 90 318, 096 81 89 368.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дис-

кові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Продам цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикет, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставка. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Продам пшеницю (50 тонн), ячмінь, сою, овес, зерновідходи, осипку, гній. Можлива доставка (с. Баківці Луцького району). Тел. 096 40 13 120.

ПОСЛУГИ

- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

■ Зворушливо до сліз

Мама загиблого героя Сергія Феоктистова принесла продукти для захисників України

Ненька, яка виховала сина-патріота, долучилася до доброї справи

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Коли в Україну вторглася орда російських орків, у закладі дошкільної освіти «Казка» в Горохові хазяйно-виготовили закачало рукави й взялося готувати для наших захисників вареники, пиріжки та інші домашні ласощі. Деякі інгредієнти хазяйки приносили з дому, а решту продуктів разом із директоркою Інною Гайдою купували за свої кошти. Дякували й тим людям, котрі також вирішили долучитися до цієї справи. Горохівчанка Наталія Степанюк віддала м'ясо, з якого вправні господині зварили смачну тушонку та передали її на передову.

« — Не перестаю молитися за синочків. Щоб усі повернулися додому. Свого ж, ви знаєте, вже ніколи з батьком не побачимо, — стиха промовила мати, передаючи продукти. »

З українками, які в тилу дбають про тих, хто ціною власного життя захищає рідну землю, наша країна обов'язково переможе, а випадок, який зворушив працівниць «Казки» до сліз, ще одне тому підтвердження.

...До дитсадка поволі наближалася немолода жінка. В руках вела велосипед, на якому була сумка й чимала сітка з картоплею.

— Та це ж Рая Феоктистова! Чого це вона до нас? — впізнала горохівчанку вихователька Лариса Рудь, й товариство гайнуло на подвір'я.

— Чула, що ви готуєте для наших захисників, то збрала вдома те, що мала. Привезла трохи картопельки, олійки, варення й банку вишень. Не перестаю молитися за синочків. Свого ж, ви знаєте, вже ніколи з батьком не побачимо, — сти-

Фото Леся ВЛАШИНЕЦЬ.



Раїса Іванівна вирішила допомогти господарям, які готують продукти для солдатів.

ха промовила мати, передаючи продукти.

16 липня 2015 року Сергій Феоктистов залишив отчий дім, щоб захищати його й Україну. А 26 вересня він, 31-літній солдат, старший сапер інженерно-саперного взводу 43-го окремого мотопіхотного батальйону «Патріот», підірвався на міні поблизу смт Новгородське в Донецькій області.

За ним не перестають тужити 71-річна мама Раїса Іванівна і 68-річний батько Олександр Олександрович, прикутий до ліжка горем і хворобою.

— Герої не вмирають! Лише мама із серцем, схилом на сонце, могла виховати такого сина, — вдячно казала Раїсі Феоктистовій практичний психолог ЗДО «Казка» Валентина Корецька. ■

■ Спробуйте — не пошкодуйте!

Хліб та капуста — на столі не пусто

Справді, коли в хаті є ці два продукти, легко можна втамувати голод. А що як сприймати приказку не буквально? Рецепт виробів із капустою назбирається не на одну брошурку! Чимало з них згодяться і під час посту.



Фото із сайту gusto.com.

СМАЖЕНІ ПИРІЖКИ З КВАШЕНОЮ КАПУСТОЮ

Інгредієнти: 0,5 л води, 3 ст. л. олії, 30 г дріжджів, цукор і сіль; борошно, квашена капуста, цибулина, олія для смаження.

Приготування. Розвести дріжджі в невеликій кількості теплої води зі щіпкою цукру. У просіяне борошно всипати сіль, влити воду, 3 столові ложки олії, розчинені дріжджі і вимісити тісто. Поки воно підходить, готуємо начинку. Капусту, якщо дуже кисла, промити або злегка вимочити. Відтиснути і підсмажити з цибулею на олії, додавши за смаком спеції. Для приготування пиріжків шматочки тіста розкачувати на палянички, класти по центру начинку, защипувати і, коли трохи підрухаються, смажити на олії з усіх боків.

БУТЕРБРОДИ З КАПУСТОЮ І ТУНЦЕМ

Інгредієнти: 1 банка консервованого тунця, чверть маленької капустини, пучок зелені (цибулі, петрушки), 1 ст. л. майонезу, 3 ст. л. грецького йогурту, сіль, мелений чорний перець — за смаком, хліб.

Приготування. З консерви злити рідину і розім'яти рибу виделкою. Дрібно нашаткувати капусту, присолити і пом'яти, додати порізану зелень, тунець, майонез, йогурт, спеції. Усе добре вимішати, намастити на хліб і накрити такими ж скибочками.

КАРТОПЛЯНИКИ

Інгредієнти: 500 г картоплі, 1 морквина, 3/4 склянки борошна, 2 ст. л. томатної пасти або кетчупу, 250 г свіжої капусти, 100 г печериць, 2 цибулини, 1 ч. л. солі, перець чорний, рафінована олія для смаження.

Приготування. Картоплю варимо «в мундирі». Цибулю і гриби ріжемо кубиками. Моркву тремо на середній тертці. Капусту дрібно шаткуємо. У глибокій сковороді обсмажуємо цибулю, додаємо терту моркву та печериці, трохи пізніше — капусту. Коли вона зарум'яниться, вливаємо розведену у воді томатну пасту і тушуємо до готовності. Трохи охолоджену картоплю чистимо і пропусаємо через м'ясорубку. Додаємо сіль, перець і частину борошна. Замішуємо тісто, поступово підсипаючи муку, — воно має вийти досить щільним і пружним. Шматочок тіста розплюскуємо на долоні в коржик, начиняємо капустою, защипуємо краї, формуємо пиріжок. Смажимо у товстостінній сковороді на олії з обох боків до золотистої скоринки. Готові пиріжки викладаємо на паперовий рушник, щоб позбутися зайвого жиру.

ВЕРЗЕРЕ

Інгредієнти: для тіста — 0,5 скл. олії, 0,5 скл. води, 2 скл. борошна, сіль; для начинки — 2 скл. квашеної капусти, 1 морквина, 1 цибулина, сіль; 1 жовток.

Приготування. Ця страва національної молдавської кухні за смаком нагадує листові пиріжки, але є більш м'якою, має ніжнішу консистенцію. Для тіста змішуємо воду з олією, сіллю і, поступово додаючи борошно, ретельно вимішуємо. Накриваємо тісто рушником і даємо постояти хвилин 25–30. Тим часом готуємо начинку: обсмажуємо дрібно нарізану цибулю до прозорості. Квашену капусту відтискаємо і додаємо на сковороду до цибулі, смажимо до злегка золотистого кольору. Тісто ділимо на 14–16 частин, тонко розкачуємо на прямокутники. На край кладемо смужкою начинку, краї закручуємо всередину і згортаємо рулетиком (так, як налисники). Пиріжки викладаємо на деко, застелене пергаментним папером, змащуємо зверху жовтком і випікаємо за температури 200 градусів упродовж 20 хвилин.

МАНДРИКИ

Інгредієнти: 2,5 скл. борошна, 20 г дріжджів, 0,5 скл. молока, 2 яйця, солі, 700 г свіжої капусти, 100 г цибулі, 50 г масла.

Приготування. Капусту дрібно нашаткувати, протушувати з маслом, цибулею, перцем і сіллю. Замісити дріжджове тісто і, коли воно підійде, сформувати палянички з бортиками. Коли коржі трохи піднімуться, на них покласти счололу капусту, краї змастити яйцем, а капусту полити маслом, у якому вона смажилася, і випікати в гарячій духовці. ■

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

Колектив відділення торакальної хірургії Волинської обласної клінічної лікарні висловлює щире співчуття старшій медсестрі відділення Ларисі Олександрівні Климовець з приводу непоправної, важкої втрати — смерті чоловіка

Леонтія Арсентійовича.

Ми розділяємо ваше горе, сумуємо разом із вами, підтримуємо вас і вашу родину у годину скорботи. Нехай наші співчуття допоможуть пережити біль втрати. Царство Небесне і Вічна пам'ять.



www.volyn.com.ua

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Редакція залишає за собою право літературне редагування наданих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нової» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «— друкується на правах реклами». За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

Адреса редакції і видавця:
43025, Луцьк, просп. Воли, 13
E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.

Приймальня 72-38-94

Заступник

головного редактора

Борох Сергій Іванович 77-07-70

Головний бухгалтер

Вдовиченко Тамара Федорівна 72-71-07

Відповідальний секретар

Трофимчук Тамара Сергіївна 72-51-02

Літературні редактори

Харчук Олена Андріївна 72-38-94

Банана Олеся Андріївна 72-38-94

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Політики

Уліцький Василь Михайлович 72-38-94

Економіки

Лісова Алла Степанівна (244) 3-11-78

Інформації

Кравчук Ірина Олександрівна 72-39-32

Відділ інтернет-новин

Криштоф Олег Степанович 72-39-32

Місцевого самоврядування і сільського життя

Вітницька Аліна Степанівна 72-39-32

Освіти і культури

Коваленко Оксана Анатоліївна 72-39-32

Листів і зв'язків з читачами

Федрицький Олег Володимирович 72-39-32

Реклами

Влашинець Леся Степанівна 0971552622

Приватних оголошень

Тимошук Руслана Борисівна 72-39-32

Фотокореспондент

Філюк Олександр Миколайович 72-38-94

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р А83305299000026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299,
ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ
ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ
РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ
ОБЛАСТЕЙ).

Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 445.

Хоробрі серця

Польський лікар, який рятував українців у найзапекліші дні в Ірпені, повіз додому і горохівський подарунок

Коли 38-річний Павел Ноховіч їхав в Україну, то не думав про страх, який йому доведеться пережити. Знав, що на війні без нього не буває, але чоловік дуже хотів допомогти нашій країні у боротьбі з російською ордою

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Україна — дуже спокійна держава. Спершу я просто спостерігав здалеку за тим, що у вас коїть росія, й не міг зрозуміти, чому вона напала. Врешті прийняв рішення: взяти відпустку, приїхати сюди й бути корисним. На війні медиків завжди не вистачає, — розповідав щиро, наче ми вже давно були знайомі. Спілкуватися з Павлом нам допомагали Олександр та Ігор Магурчаки.

За професією Павел — парамедик. Його останнє місце роботи до поїздки в Україну було в Англії. Щоб дістатися в Україну, звернувся до друга-волонтера з Плоцька Пшемка Цибульського. Знав, що він із перших днів війни доставляв в одне з волинських містечок допомогу від своєї громади. Щоправда, до того, як потрапити у Горохів, Павел два дні з українсько-польською кордоном супроводжував у госпіталі Польщі важко поранених українських військовослужбовців.

У Горохові, каже, його тепло зустріли, зокрема міський голова Віктор Годик, його перший заступник Олексій Гайдук, відомий на Волині лікар-анестезіолог Володимир Мельник і брати-волонтери Олександр та Ігор Магурчаки. З усіма ними спілкувався чи не щодня, відколи, ризикуючи життям, рятував українців.

Просився у Київ, що саме



Тепер Павел Ноховіч (зі зброєю) має вірних друзів і в Горохові на чолі з міським головою Віктором Годиком (у центрі).

потерпав від ворожих обстрілів і руйнацій, то Олексій Гайдук зателефонував знайомим волонтерам у Білу Церкву. Вони відвезли Павела в столицю, в Михайлівський Золотоверхий собор, де його так само тепло зустрів син старшого декана Горохівського благочиння Волинської єпархії Православної церкви України, настоятеля Свято-Вознесенського храму в місті Горохові отця Андрія Сидора — Іван, священник тра-

пезного храму Софії Київської, і взяв над ним шефство. А потому Павел Ноховіч допомагав жителям Ірпеня.

Ніколи не забуде, як із українськими медиками шукав містян у підвалах і під завалами. Діставав і живих, і мертвих, військових і цивільних. Згодом оселився в госпіталі, так було зручніше рятувати людей.

Запитую, що розповість полякам про війну в Україні?

— Рашисти бомбили Ірпінь

постійно. Здавалося, що в місті ніколи не вщухне осколковий дощ. Як стріляли, то не зважали, по кому цілять: по цивільних чи медиках, по дорослих чи дітях. На наших очах спалахували автівки й розсипалися будинки, а стогін людей, здавалося, був інколи сильнішим від вибухів. У Європі по телевізору не показують навіть половини тих жахів, які коять в Україні російські солдати, — пригадував зі смутком те, що пережив.

Довіку не забуде, як колега-українець після складної операції вийшов на сходи покурити. В ту мить на подвір'ї госпіталю розірвався снаряд. Один із осколків вцілів чоловікові в горло. На жаль, врятувати його не вдалося.

Ніколи не забуде, як із українськими медиками шукав містян у підвалах і під завалами. Діставав і живих, і мертвих, військових і цивільних.

А ще Павел завдячує життям водієві карети швидкої допомоги, з яким шукав поранених бійців на місцях запеклих боїв. Від чергового шквалу обстрілів він упав на землю, а шофер прикрив його своїм тілом. Дістав важке поранення, але залишився живий.

До слова, хоробрий поляк щиро дякував лікарю Володимирові Мельнику, який подарував йому каску, котру у тому пеклі він фактично не знімав із голови.

По закінченні відпустки Павел Ноховіч поїхав додому. За те, що зробив для України, йому міцно тиснули руку його нові друзі-горохівчани, а Віктор Годик вручив на згадку символічний подарунок — український тризуб.

Павел казав, що прощається з українцями ненадовго. Він поговорить зі своїм закордонним керівником, щоб той відкомандирував його в один із госпіталів Харкова. Чекає звітки телефонного дзвінка, бо вже й у цьому місті-герої має надійних друзів. Таких, яким є сам, якою зарекомендувала себе перед Україною його батьківщина — Польща. А ще він мріє зустріти з нами перемогу, а з такими друзями все буде Україною! ■

Фото з війни Павла Ноховіча — на сайті VOLYN.COM.UA

РЕКЛАМА

08:00 - 21:00 Без вихідних (096) 160 41 87 - (095) 594 83 40 - (093) 356 71 96

від 199,00 ШЛАНГИ ДЛЯ ПОЛИВАННЯ. Збільшуються в 3 рази. 7м, 15м, 22м, 30м, 37м, 45м, 52м, 60м, 75м. Насадка-розпилювач у подарунок.

249,00 ТЕНТ ПОЛІПРОПІЛЕНОВИЙ. Шільність 55 г/кв.м. 3х4 - 299 грн, 4х6м - 399 грн, 5х8м - 549 грн.

189,00 ЗІГРІВАЛЬНА МАЗЬ «КІНСЬКА». Для стимуляції кровообігу в суглобах та м'язах, при болях, розтягненнях. Вага - 500 гр.

199,00 КРЕМ ДЛЯ НІГ. Поліпшує кровообіг. Знімає набряк. При варикозному розширенні вен, для загоєння шкіри, що потріскалася.

549,00 ТОНОМЕТР АВТОМАТИЧНИЙ. Вимірює тиск натиском однієї кнопки. 3 індикатором аритмії - 599 грн.

279,00 ВІДЛЯКУВАЧ ГРИВІВ І КРОТІВ. Працює від сонячної батареї. До 203х85см. Комфортний.

299,00 ГАМАК. До 150кг. Розмір 203х85см. Комфортний.

169,00 АСЕНІЗАТОР «БАЙКАЛ». Для очищення і переробки вмісту вигрібних ям і туалетів, очищення каналізацій і труб.

169,00 СОКОВИТИСКАЧ РУЧНИЙ. Швидко приготує свіжий сік чи пюре з овочів та фруктів. Склянка на 549,00 сік у подарунок.

349,00 ОВОЧЕРІЗКА «МАЙСТЕР». Універсальний мульти-слайсер. Три насадки з нержавійної сталі.

349,00 БЛЕНДЕР 6 В 1 «КУХАР». Подрібноє овоочі, фрукти, каву, горіхи, замішує, збиває, перемелює. Потужніший - 499 грн.

399,00 М'ЯСОРУБКА. Металеві ножі та диски. Багатофункціональна. Насадка для ковбасок у подарунок!

399,00 КИЛИМОК-СУШАРКА 3-В-1, 28 Вт. 41х30 см. Працює від мережі. Для обігріву птиці, сушки фруктів, трав, овочів, локального обігріву ніг, вирощування розсади.

249,00 АКУЩІЙНИЙ ПАНТАЛОН «БАБУСЯ» - 59 грн. ТРУСИ ЧОЛОВІЧІ «МІКС» - 59,125 грн.

249,00 НАКОЛІННИК «СУПЕР ПЛЮС». Фіксація і стабілізація колінного суглоба. Покращує кровообіг.

249,00 КОРСЕТ ДЛЯ ПЛЕЧЕЙ. Фіксує попереково-крижовий відділ. На липучках.

249,00 АКУЩІЙНИЙ ПАНТАЛОН «БАБУСЯ» - 59 грн. ТРУСИ ЧОЛОВІЧІ «МІКС» - 59,125 грн.

249,00 ШТАНИ ЖІНОЧІ «ВЕСНА-ЛІТО». Матеріал - бамбук. Стильні, зручні, сучасні. У наявності всі розміри.

249,00 ЕЛЕКТРИЧНА БРИТВА. Три головки. Високоякісна - 349 грн.

249,00 АПАРАТ ДЛЯ ПОЛІПШЕННЯ СЛУХУ. Апарат 40dB - 249 грн, Апарат 130dB - 449 грн. Непомітний у вусі 50dB - 499 грн.

249,00 ЛІХТАР ПЕРЕНЕСНИЙ. Потужний світлодіодний прожектор, до 8 годин роботи, акумулятор, заряд від мережі.

349,00 РАДІОПРИЙМАЧ + ЛІХТАР. роз'єм для «флешки», вихід на навушники, акумулятор.

249,00 ЛІХТАР НА ГОЛОВУ. Потужний і надійний. Три режими. Дальність світіння до 600 м. Потужніший - 349 грн.

249,00 ШТАНИ ЖІНОЧІ «ВЕСНА-ЛІТО». Матеріал - бамбук. Стильні, зручні, сучасні. У наявності всі розміри.

249,00 ЕЛЕКТРИЧНА БРИТВА. Три головки. Високоякісна - 349 грн.

249,00 ХАЛАТ. Натуральна тканина. Всі розміри. З РУКАВОМ - 299 грн.

249,00 ФАРБРОЗПИЛЮВАЧ. За 10 хв. до 15 кв.м. Аерозольна технологія. Для всіх видів фарб і лаків. Простий у використанні. Від мережі.

799,00 НАБІР БЮСТГАЛТЕРІВ «ТОП-3 ШТ». Всі розміри. Без швів та гачків.

249,00 ПОКРИВАЛО-ПЛЕД 180x210 см. Тепле, м'яке, гіпоалергенне. Легко прати.

299,00 СУШАРНЯ. Для риби, грибів, фруктів. З кріплення для підвішування.

349,00 ПАРНИК 1,2 x 0,8 x 4. Теплиця, виготовлена із агроволокна. 4м, 6м - 649 грн, 8м - 749 грн.

549,00 ВОДОНАГРІВАЧ «МИТТЄВИЙ». На проточній воді. Регулювання температури води. Потужність 1-3 кВт. Нагріє воду за 10 секунд. 13 ДУШЕМ - 649 грн.

Хай горять у пеклі!



Собаці собака смерть! Сподіваємось, і пуйло скоро за ним піде...

Путін виліз із бункера, щоб побачити жириновського у труні

Відомий рашист 6 квітня відправився на той світ на концерт до Йосифа Кобзона

Леонід ОЛІЙНИК

Президент росії особисто приїхав на його похорон (що правда, дехто вважає, що це був двійник). Нібито путін приніс до труни червоні троянди, перехрестився та швидко пішов геть. Також на відео видно, що російський диктатор ворухить губами. Мабуть, говорить слова вдячності політику, який перед смертю підтримав напад росії на Україну. На фото також видно, що поки путін стояв біля труни, поблизу не було більше нікого, вигнали навіть почесний караул.

Жириновський помер від коронавірусу, у нього діагностували ураження 75% легень. А відспівав цього україноненависника інший україноненависник — патріарх російської православної церкви кіріл. ■